

Sygn. akt VI GC 1587/20

Gdynia, dnia 10 grudnia 2021 roku

POSTANOWIENIE

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2021 roku w Gdyni

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **U. K.**

przeciwko **A. M.**

o zapłatę

postanawia:

odmówić podjęcia postępowanie w sprawie.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 listopada 2017 roku powódka U. K. domagała się zasądzenia od pozwanej A. M. kwoty 9 600 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 maja 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem wynagrodzenia za wykonywane przez powódkę na rzecz pozwanej usługi księgowo w okresie 2008-2015 roku.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w listopadzie 2013 roku strony ustaliły, że zaległe zobowiązania pozwanej mają być spłacone w 10 ratach w kwocie po 735 złotych, a nadto pozwana zobowiązała się także regulować bieżące wynagrodzenie powódce w kwocie 300 złotych miesięcznie. Według stanu na dzień 23 marca 2016 roku zobowiązanie pozwanej wobec powódki wynosiło 12 500 złotych, przy czym pozwana w latach 2016-2017 dokonała spłaty na łączną kwotę 2 150 złotych zobowiązując się do spłaty pozostałej kwoty w ratach po 200 złotych. Wobec braku spłat powódka zaważwała pozwaną w 2017 roku do zawarcia ugody, do której jednak nie doszło, niemniej jednak pozwana w sierpniu 2017 roku dokonała jeszcze spłaty w kwocie 500 złotych.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwana A. M. podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powódki wskazując, że jej roszczenia podlegają przedawnieniu z upływem 2 lat, a więc już w 2015 roku były one przedawnione.

Zarządzeniem z dnia 31 grudnia 2020 roku (k. 209 akt) zobowiązano powódkę do precyzyjnego wskazania za jakie konkretnie miesiące i jakiego roku oraz w jakiej wysokości powódka dochodzi zapłaty wynagrodzenia za świadczone pozwanej usługi księgowo – w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszego zobowiązania, pod rygorem zawieszenia postępowania, a także do precyzyjnego wskazania, jakich wpłat dokonywała pozwana i kiedy oraz w jaki sposób były one zarachowywane – w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszego zobowiązania, pod rygorem skutków z art. 233 § 2 k.p.c., zgodnie z którym Sąd oceni według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu Sądu.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 25 stycznia 2021 roku” (data prezentaty: 2021-01-27) powódka U. K. wskazała, że prowadziła usługi księgowo dla pozwanej w okresie od dnia 01 lutego 2008 roku do września 2015 roku, czego

dowodem są sporządzane deklaracje w systemie (...) i że strony umówiły się na wynagrodzenie w kwocie 500 złotych, a później – od czerwca 2013 roku w kwocie 300 złotych. Nadto powódka wskazała, że w lutym 2013 zawarła z pozwaną umowę na obsługę czynności kontrolnych za wynagrodzeniem w kwocie 1 000 złotych i że zawiadomiła pozwaną o zaległościach. Powódka wskazała, że:

- w latach 2011-2012 wynagrodzenie wynosiło po 500 złotych netto miesięcznie,
- w 2013 roku – od stycznia do maja – wynagrodzenie wynosiło po 500 złotych netto miesięcznie, a od czerwca do grudnia 2013 roku – po 300 złotych miesięcznie,
- w okresie od stycznia do 2014 roku do grudnia 2014 roku – wynagrodzenie wynosiło po 300 złotych miesięcznie (6 600 złotych),
- w okresie od stycznia do września 2015 roku – wynagrodzenie wynosiło po 300 złotych netto miesięcznie (2 700 złotych),
- umowa o kontrolę – wynagrodzenie wynosiło 1 000 złotych.

Powódka wskazała także, że na dzień 31 grudnia 2012 roku zadłużenie pozwanej wynosiło 6 900 złotych, a wpłata zaliczana była na poczet należności głównej. Natomiast z rozliczenia na dzień 23 marca 2016 roku wynikało, że zobowiązanie pozwanej wynosi 12 500 złotych i po odliczeniu wpłat dokonanych w 2016 roku i styczniu 2017 roku uległo obniżeniu do kwoty 10 100 złotych, a następnie do kwoty 9 600 złotych (wpłata z sierpnia 2017 roku).

W ocenie Sądu powyższe oświadczenie powódki U. K. nie stanowiło wykonania zobowiązania Sądu w sposób umożliwiający nadanie sprawie dalszego biegu, stąd też zasadne było zawieszenie postępowania, o czym Sąd orzekł postanowieniem z dnia 01 lutego 2021 roku.

W piśmie z datą w nagłówku „dnia 03 grudnia 2021 roku” (data prezentaty: 2021-12-08) powódka wniosła o podjęcie postępowania.

Zgodnie z treścią art. 181 § 1 k.p.c. Sąd postanowi podjąć postępowanie na wniosek którejkolwiek ze stron: 1) gdy postępowanie zostało zawieszone na wniosek spadkobiercy – po złożeniu oświadczenia o przyjęciu lub odrzuceniu spadku albo po upływie terminu do złożenia takiego oświadczenia; 2) w wypadku zawieszenia na wniosek obu stron albo wskutek niestawiennictwa – nie wcześniej niż po upływie trzech miesięcy od zawieszenia, jeżeli strony we wniosku o zawieszenie nie oznaczyły dłuższego terminu.

W niniejszej sprawie zawieszenie postępowania nie nastąpiło ani na wniosek spadkobiercy ani na zgody wniosek stron, tylko z powodu niewykonania przez powódkę zobowiązania Sądu, w wyniku czego nie można było sprawie nadać dalszego biegu (art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c.). W takiej sytuacji stosownie do treści art. 180 § 1 k.p.c. Sąd postanowi podjąć postępowanie z urzędu, gdy ustanie przyczyna zawieszenia.

W ocenie Sądu mając powyższe na uwadze brak było podstaw do podjęcia postępowania w niniejszej sprawie, przyczyna jego zawieszenia bowiem nie ustała – niewskazanie przez powódkę, za jakie konkretnie miesiące i w jakiej wysokości domaga się wynagrodzenia oraz w jaki sposób (na jakie należności) były zarachowywane wpłaty pozwanej uniemożliwia nadanie sprawie dalszego biegu, w tym nie tylko w zakresie postępowania dowodowego, ale i jej rozstrzygnięcia, zwłaszcza w świetle podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia; jest także niezbędne z punktu widzenia art. 365 k.p.c. i art. 366 k.p.c., a więc ewentualnej powagi rzeczy osądzonej w razie korzystnego dla powódki rozstrzygnięcia. To powódka zobowiązana była wskazać precyzyjnie, co składa się na dochodzoną pozwem kwotę, a więc wynagrodzenia za jaki konkretnie okres (w rozbiciu na poszczególne miesiące i lata) i w jakiej wysokości powódka się domaga. Sąd miał także na uwadze, że pozwana dokonywała częściowych wpłat, przy czym powódka nie wskazała, na jakie wynagrodzenie – za jakie miesiące i jakiego roku je zaliczała (czego skutkiem było wygaśnięcie roszczenia w tym zakresie), a zatem tak skonstruowane roszczenie powódki, kiedy nie wiadomo, co się na nie składa – za jaki okres i w jakiej wysokości, uniemożliwia nadanie sprawie dalszego biegu. Nie jest bowiem

rolą Sądu ustalanie zakresu przedmiotowego roszczenia powódki i odgadywanie intencji powódki. Jej roszczenie winno być tak sprecyzowane, aby możliwa była jego ocena, w tym w świetle podniesionego zarzutu potrącenia, ale i konieczności wyznaczenia granic niniejszego procesu. Określenie okoliczności faktycznych – w tym precyzyjne wskazanie, jaki konkretnie okres (od miesiąc, rok – do miesiąc, rok) obejmuje jej żądanie jest obowiązkiem powódki, który nie może być realizowany przez Sąd na podstawie nieprecyzyjnych danych. Nie ulega przy tym wątpliwości, że Sąd w żadnym razie nie może dokonywać za stronę procesu wyboru okoliczności spornych z podstawy faktycznej powództwa, gdyż nie jest w stanie odgadnąć rzeczywistych intencji stron, jeśli nie zostaną one jasno i wyraźnie ujawnione.

Mając na względzie powyższe na podstawie art. 180 § 1 k.p.c. a contrario Sąd odmówił podjęcia postępowania w niniejszej sprawie, albowiem przyczyna zawieszenia nie ustała.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 10 grudnia 2021 roku